

INSTYTUT
STUDIÓW
PODATKOWYCH
MODZELEWSKI I WSPÓLNICY

TYGODNIOWY PRZEGLĄD INFORMACJI PODATKOWYCH

Od dnia 6 lipca 2018 r. do dnia 12 lipca 2018 r.

Instytut Studiów Podatkowych Modzelewski i Wspólnicy Sp. z o.o.

ul. Kaleńska 8, 04-367 Warszawa

ZMIANY W PRAWIE PODATKOWYM

1. Aktualności

Brak możliwości dokonania przelewu w systemie podzielonej płatności na rachunek ROR

Zapłata w mechanizmie podzielonej płatności jest możliwa wyłącznie na rachunek rozliczeniowy kontrahenta lub rachunek imienny w SKOK, otwarty w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą. Tylko do takich rachunków bank/SKOK prowadzi rachunek VAT, czyli rachunek przeznaczony dla rozliczeń w mechanizmie podzielonej płatności.

Powyższą tezę sformułowało Ministerstwo Finansów w komunikacie z dnia 2 lipca 2018 r., dotyczącym możliwości dokonania przelewu z wykorzystaniem mechanizmu podzielonej płatności na rachunek ROR.

Na podstawie art. 108a ust. 1 ustawy dnia 11 marca 2004 r. podatnicy, którzy otrzymali fakturę w rozumieniu art. 2 pkt 31 tej ustawy z wykazaną kwotą podatku, przy dokonywaniu płatności za nabyte towary lub usługi mogą zastosować mechanizm podzielonej płatności. Inicjatywa zastosowania tego mechanizmu jest pozostawiona nabywcy towarów lub usług, lecz jego zastosowanie zależy od zgody stron umowy, na podstawie której następuje płatność. Płatność za nabyty towar lub usługę jest dokonywana przy użyciu komunikatu przelewu w taki sposób, że zapłata całości lub części kwoty odpowiadającej wartości sprzedaży netto jest płacona przez nabywcę na rachunek rozliczeniowy w banku albo na rachunek w spółdzielczej kasie oszczędności-

wo-kredytowej, natomiast pozostała zapłata odpowiadająca całości lub części kwoty podatku, jest płacona na rachunek VAT, czyli specjalne konto, na którym są gromadzone środki pieniężne z tytułu zapłaty podatku ciężącego na podatniku.

Zgodnie zatem ze stanowiskiem Ministerstwa Finansów, jeżeli nabywca towaru lub usługi dokonuje przelewu w podzielonej płatności na rachunek wskazany przez kontrahenta i ten rachunek jest rachunkiem typu ROR, wówczas taki przelew zostanie odrzucony, a płatność nie zostanie zrealizowana.

2. Zdaniem eksperta

Kary umowne jako koszty podatkowe

Zgodnie z art. 16 ust. 1 pkt 22 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. nie uważa się za koszty uzyskania przychodów kar umownych i odszkodowań z tytułu wad dostarczonych towarów, wykonanych robót i usług oraz zwłoki w dostarczeniu towaru wolnego od wad albo zwłoki w usunięciu wad towarów albo wykonanych robót i usług.

Wymienione kary umowne nie mogą stanowić kosztu podatkowego, ponieważ zostały wprost mocą ustawy wyłączone z tych kosztów. Nawet jeżeli podatnik wykaże, że zapłacił karę lub odszkodowanie w celu uzyskania przychodu, nie jest uprawniony do rozpoznania kosztu podatkowego z tego tytułu. Katalog ten ma charakter zamknięty i wiąże się z nienależytym wykonaniem zobowiązań. Celem tego przepisu jest uniemożliwienie

Małgorzata Słomka

Doradca podatkowy nr wpisu: 09900

Prawnik, Konsultant Podatkowy. Absolwentka Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego oraz Podyplomowego Studium Podatków i Prawa Podatkowego UW. W Instytucie pracuje od stycznia 2008 r. Przed zatrudnieniem w ISP pracowała w Kancelarii Adwokackiej, a następnie w Krajowej Izbie Doradców Podatkowych (Kierownik Działu Prawnego, Zastępca Dyrektora Biura). Odpowiedzialna za udzielanie konsultacji podatkowych, sporządzanie opinii, ekspertyz i pism procesowych, prowadzenie postępowań podatkowych oraz reprezentację klientów przez sądami administracyjnymi.

przedsiębiorcom pomniejszenia podstawy opodatkowania o koszty poniesione w związku z nienależytym prowadzeniem działalności gospodarczej.

W wyroku z dnia 2 grudnia 2014 r. (II FSK 2775/12) NSA uznał, że kara umowna za opóźnienie nie ma związku z przychodem. Zapłata kary umownej przez spółkę była koniecznością, a nie wyborem korzystniejszego dla niej wariantu. Tego rodzaju wydatek nie mógł pozostawać w jakimkolwiek związku z osiągnięciem przychodów lub zachowaniem albo zabezpieczeniem ich źródła. Mimo że taki wydatek nie jest wyłączony z kosztów podatkowych, nie może być ujęty w podstawie opodatkowania. Nie mógł bowiem pozostawać w jakimkolwiek związku z przesłankami działania, które można by uznać za ukierunkowane na osiągnięcie przychodów lub zachowanie albo zabezpieczenie ich źródła.

Obowiązek poniesienia tego wydatku wynikał jedynie z faktu ziszczenia się okoliczności, na wypadek których wprowadzono do umowy dodatkowe postanowienia w postaci kar umownych.

Odszkodowania lub kary umowne mogą stanowić koszty podatkowe tylko w sytuacji, gdy podatnik dochował należytej staranności. Jeżeli obowiązek zapłaty kary umownej bądź odszkodowania wynika z winy podatnika, jego niestaranego działania, lekkomyślności czy niedbalstwa, to nawet jeżeli nie są one wyłączone z kosztów podatkowych, nie mogą zostać ujęte w podstawie opodatkowania. Takie kary umowne i odszkodowania nie spełniają ogólnej definicji kosztu podatkowego.

Małgorzata Słomka
Doradca podatkowy

NAJNOWSZE ORZECZNICTWO I INTERPRETACJE PODATKOWE

1. Wyroki sądów administracyjnych

Czy nowacja skutkuje powstaniem przychodu w podatku dochodowym?

Na gruncie ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (dalej określanej jako: „ustawa”) uzyskanie dochodu może mieć formę zarówno zwiększenia aktywów, jak również zmniejszenia pasywów (długów). Odnosząc się do możliwości zaliczenia w koszty uzyskania przychodów przyszłych płatności dodatknych kwot przepływów pieniężnych dokonanych na rzecz wierzycieli, Minister Rozwoju i Finansów w wydanej interpretacji wypowiedział się także w kwestii istnienia przychodu w podatku dochodowym od osób prawnych. Stanowisko organu interpretacyjnego podzielił następnie WSA.

Zgodnie z art. 506 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny, jeżeli w celu umorzenia zobowiązania dłużnik zobowiązuje się za zgodą wierzyciela spełnić inne świadczenie albo nawet to samo świadczenie, lecz z innej podstawy prawnej, zobowiązanie

dotychczasowe wygasa (odnowienie). W stanie faktycznym sprawy Spółka, która zawarła umowy zawierające elementy typowe dla tak rozumianego odnowienia, zwanego także nowacją, powodujące wygaśnięcie pierwotnego zobowiązania (z tytułu pożyczek oraz z tytułu dostaw i usług) w zamian za spełnienie innego świadczenia (zapłaty dodatniej kwoty przepływów pieniężnych aż do wysokości pierwotnego zobowiązania), ujęła w księgach rachunkowych przychody z tytułu zwolnienia z długu, co istotnie poprawiło jej wyniki finansowe oraz wyeliminowało przesłanki do ogłoszenia upadłości. We wniosku o wydanie interpretacji Spółka wystąpiła o potwierdzenie, że wydatki na spłatę dodatknych kwot przepływów pieniężnych będą stanowić koszt uzyskania przychodów, powiązany z ogólnym funkcjonowaniem Spółki, którego nie można przypisać bezpośrednio konkretnym przychodom (koszt pośredni), potrącalny zgodnie z art. 15 ust. 4d ustawy w dacie poniesienia, zaś w razie uzyskania przez Spółkę dodatknych kwot przepływów pieniężnych zaliczenie tych kwot do kosztów uzyskania przychodu będzie następować w dacie zatwierdzenia sprawozdania finansowego

Spółki przez Zgromadzenie Wspólników na podstawie kalkulacji tych przepływów.

W interpretacji indywidualnej z lutego 2017r. Dyrektor Izby Skarbowej, działający w imieniu Ministra Rozwoju i Finansów, uznał prezentowane stanowisko za nieprawidłowe. Uzasadniając swą ocenę wskazał, że występowanie w art. 506 § 1 k.c., pojęcie „umorzenia zobowiązania” samo w sobie nie może przesądzać, że Spółka uzyskała przychód w związku z zawarciem umowy nowacji. W wyniku umorzenia jednego zobowiązania nie powstaje po stronie Spółki przysporzenie, ponieważ w to miejsce wchodzi inne zobowiązanie i w takim samym stopniu Spółka będzie musiała zaangażować posiadane aktywa majątkowe w celu realizacji odnowionego zobowiązania. Natomiast w świetle art. 12 ust. 1 pkt 3 ustawy przychodem są tylko definitywne przysporzenia, które powiększają majątek w tym znaczeniu, że powodują zwiększenie aktywów lub zmniejszenie zobowiązań w sposób trwały. Skoro zaś nie można mówić o powstaniu przychodu do opodatkowania, to – według Organu interpretacyjnego – „dodatnie kwoty przepływów pieniężnych”, jako niemające związku z przychodem, nie mogą stanowić kosztów uzyskania przychodów, w przeciwnym przypadku prowadziłyby to do podwójnego ujęcia w kosztach np. zobowiązań z tytułu zakupu towarów i usług; raz jako zobowiązanie, drugi – jako ujęcie w kosztach uzyskania przychodów płatności.

Jak wskazywano na wstępie, powyższa ocena została potwierdzona przez WSA w Krakowie, w wyroku z dnia 22 sierpnia 2017 r. (I SA/Kr 564/17) wydanym po rozpatrzeniu skargi Spółki na przedstawioną interpretację.

WSA uzasadniając wyrok podkreślił, że zgodnie z przepisem art. 12 ust. 1 pkt 3 ustawy przychodem jest umorzenie zobowiązania, które skutkuje w efekcie finalnym uwolnieniem się podatnika od ciężącego na nim zobowiązania, co w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym stanowi korzyść polegającą na zmniejszeniu pasywów. O powstaniu przychodu – zdaniem Sądu – nie może więc decydować użycie w danym przepisie terminu „umorzenie zobowiązań”, lecz konieczne jest wystąpienie przedmiotu opodatkowania postrzegane go w zgodzie z przepisami ustawy. W żadnym razie z przychodem nie zostało zrównane mocą art. 12 ust. 1 pkt 3 ustawy zobowiązanie, lecz uwolnienie się od zobowiązania w drodze umorzenia, czyli rezygnacji z niego przez wierzyciela.

Wobec tego WSA w Krakowie za prawidłowe uznał stanowisko Ministra Rozwoju i Finansów, że skoro nie można mówić o powstaniu przychodu do opodatkowania,

to płatności, nazwane we wniosku „dodatnimi kwotami przepływów pieniężnych”, jako niemające związku z przychodem, nie mogą stanowić kosztów uzyskania przychodów.

W ocenie Sądu, na gruncie prawa podatkowego umowa odnowienia powoduje tylko powstanie innego zobowiązania w miejsce poprzedniego i nie jest to zdarzenie gospodarcze powodujące powstanie przychodu z tytułu umorzenia wierzytelności lub zwolnienia z długu. Skoro zaś nie powstaje przychód z tytułu umorzenia długu lub zwolnienia z długu, to „dodatnie kwoty przepływów pieniężnych” stanowią spłatę pierwotnego zobowiązania, które uległo przekształceniu, ale nie zostało umorzone; nie dochodzi także do zwolnienia z długu.

Zatem – według WSA – wypłata „dodatnich kwot przepływów pieniężnych” nie może stanowić kosztów uzyskania przychodu bowiem nie jest ona związana z żadnym innym przychodem niż ten, który powstał lub powstanie w wyniku pierwotnego zobowiązania (tj. nabycia towarów lub usług) lub stanowi spłatę już istniejącego zobowiązania.

2. Interpretacje podatkowe

Wydatki poniesione przed sprzedażą nieruchomości a cel mieszkaniowy

Zarówno nabycie lokalu mieszkalnego, jak i wydatki związane z tym nabyciem powinny być dokonane po sprzedaży nieruchomości lub praw.

We zakresie wydatków na cel mieszkaniowy wypowiedział się Dyrektor Krajowej Administracji Skarbowej w interpretacji nr 0115-KDIT2-1.4011.237.2017.1.JG. Zdaniem Organu intencją ustawodawcy tworzącego zwolnienie przedmiotowe w art. 21 ust. 1 pkt 131 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych jest zachęcanie podatników do nabywania w miejsce zbywanych nieruchomości czy praw majątkowych, innych nieruchomości lub praw przeznaczonych do zaspokajania ich indywidualnych potrzeb mieszkaniowych, a nie realizacja jakichkolwiek celów mieszkaniowych. W przedmiotowej sprawie na własne cele mieszkaniowe wydatkowane zostały środki pochodzące z innego źródła niż ze sprzedaży nieruchomości.

Zwrot „począwszy od” wyraża w swoim znaczeniu pierwszy moment, od którego można dokonać określonych czynności lub podjąć określone działanie. W powyższym przepisie ograniczeniem jest moment wydatkowania uzyskanego przychodu. Ustawodawca

jednoznacznie wprowadził do treści przepisu zapis, że zwolnienie obejmuje przychód z odpłatnego zbycia wydatkowany począwszy od dnia odpłatnego zbycia. Aby skorzystać ze zwolnienia, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 131 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, podatnik powinien wydatkować przychód

uzyskany ze sprzedaży nieruchomości lub praw na cele określone w art. 21 ust. 25 ww. ustawy, w tym m.in. na nabycie lokalu mieszkalnego. Warunek ten będzie spełniony wówczas, gdy zarówno nabycie lokalu mieszkalnego, jak i wydatki związane z tym nabyciem będą dokonane po sprzedaży nieruchomości lub praw.

INFORMACJE DLA PŁATNIKÓW ZUS

Urlop macierzyński a wyliczenie okresu pracy w szczególnych warunkach

Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 1 marca 2018 r., sygn.. akt III AUa 765/17, uznał że organ rentowy wadliwie wyliczył ubezpieczonej okresy pracy w szczególnych warunkach, ponieważ nie uwzględnił niemal rocznego przebywania przez nią na urlopie macierzyńskim, a kwestia ta ma wpływ na prawo do emerytury.

ZUS odmówił ubezpieczonej prawa do emerytury. W decyzji wyjaśniono, że nie udowodniła ona co najmniej 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Według organu rentowego łączny okres podlegania wnioskodawczynie ubezpieczeniu emerytalnemu wynosił nieco ponad 22 lata i 4 miesiące. Do stażu pracy w szczególnych warunkach zaliczono wnioskodawczynie 14 lat, 6 miesięcy i 23 dni. ZUS, zaliczając okresy pracy w warunkach szczególnych, nie uwzględnił okresu, w którym wnioskodawczynie przebywała na urlopie wychowawczym i macierzyńskim.

Ubezpieczona zaskarżyła decyzję do sądu. Domagała się zmiany tej decyzji i przyznania jej prawa do emerytury. Odwołująca się podniosła w szczególności, że organ rentowy powinien był doliczyć do jej stażu pracy w warunkach szczególnych także okresy urlopu macierzyńskiego oraz wychowawczego. Sąd okręgowy stwierdził, że decyzja ZUS była wadliwa. W związku z tym zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił prawo ubezpieczonej do emerytury. Z ustaleń wynikało, że skarżąca miała 55 lat, legitymowała się 20-letnim stażem pracy. Ubezpieczona złożyła wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa. Wnioskodawczynie podczas zatrudnienia w spółdzielni produkcyjnej, gdzie pracowała przy wypieku pieczywa, świadczyła pracę w szczególnych warunkach. W okresie zatrudnienia ubezpieczona przebywała także na urlopach macierzyńskich.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 listopada 2012 r. do sygn. II UK 82/12 wyjaśnił, że do okresu pracy w szczególnych warunkach uprawniającego do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zalicza się okres urlopu wypoczynkowego i urlopu macierzyńskiego. Sąd okręgowy uznał więc, że należało zaliczyć wnioskodawczynie „dodatkowo” łącznie 11 miesięcy stażu pracy w szczególnych warunkach. Oznaczało to, że łącznie ubezpieczona przepracowała w szczególnych warunkach ponad 15 lat. Stanowisko organu rentowego było zatem nieprawidłowe. Sąd okręgowy zwrócił natomiast uwagę, że nie ma podstaw do zaliczenia okresu przebywania przez wnioskodawczynię na urlopie wychowawczym do czasu pracy w szczególnych warunkach. Skoro jednak ubezpieczona wykazała łącznie ponad 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach, przy spełnieniu pozostałych przesłanek, to uzyskała prawo do emerytury

Organ rentowy w apelacji domagał się zmiany wyroku i oddalenia odwołania. W ocenie ZUS, sąd wadliwie wyliczył okresy pracy w szczególnych warunkach.

Sąd stwierdził, iż nie będzie miał zastosowania art. 32 ust. 1a pkt 1 ustawy emerytalnej, który wyłącza zaliczanie do okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach, okresów niewykonywania pracy, w których pracownik uzyskiwał zasiłki chorobowe lub macierzyńskie. Jak podkreślił sąd, przepis ten wszedł w życie już po spełnieniu przez ubezpieczoną warunków nabycia prawa do emerytury według przepisów obowiązujących poprzednio. Należało więc zaliczyć wnioskodawczynie do pracy w szczególnych warunkach także kwestionowany okres, kiedy przebywała na urlopie macierzyńskim. To spowodowało, że wnioskodawczynie miała 15-letni staż pracy w warunkach szczególnych, a zatem nabyła prawo do emerytury.

DLA ZARZĄDÓW I RAD NADZORCZYCH

Odpowiedzialność subsydiarna członka zarządu przewidziana w art. 116 Op. a wydanie decyzji określającej zobowiązanie wobec Spółki po zaprzestaniu pełnienia funkcji za okres, w którym pełniona była funkcja

Istotny wyrok został wydany przez Naczelny Sąd Administracyjny w dniu 25 maja 2018 r. W wyroku następuje w praktyce zmiana linii orzeczniczej w stosunku do zakresu stosowalności przepisów nakładających subsydiarną odpowiedzialność na członków zarządu.

Do niedawna były Członek zarządu przez kolejne lata po odejściu mógł znajdować się w niepewności co do możliwości pociągnięcia go do odpowiedzialności za zobowiązania Spółki. Wydanie decyzji określającej, która w określała zobowiązanie podatkowe w okresie pełnienia przez niego funkcji, przenosiła w praktyce wszelkie obowiązki związane z tym zobowiązaniem na niego. Działo się tak mimo faktu, że z reguły nie zdawał on sobie sprawy z istnienia jakiegokolwiek zobowiązania, które dookreślone zostało wszakże w decyzji. Sprawy takie mogły dotyczyć szeregu okoliczności, np. odmiennej interpretacji przepisów, kwestii związanych z należytą starannością, błędów rachunkowych etc. W doktrynie od dawna podnoszono wadliwość oraz potencjalną niekonstytucyjność tego rodzaju rozwiązań. W związku z powyższym jako pozytywną zmianę należy ocenić wyrok NSA z dnia 25 maja 2018 (I FSK 1328/16), w którym wskazano, że wprawdzie w uzasadnieniu tej uchwały, na co powołuje się autor skargi kasacyjnej, wskazano, że „badając w toku prowadzonego postępowania podatkowego występowanie tej obiektywnej przesłanki (właściwego czasu do zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości), należy uwzględnić wysokość zobowiązania podatkowego określonego w decyzji organu podatkowego, nawet jeżeli decyzja ta została wydana w okresie, kiedy członek zarządu nie pełnił już funkcji. W odniesieniu do zobowiązań podatkowych powstających z mocy prawa (art. 21 § 1 pkt 1 O.p.) Spółka była zobowiązana do zapłaty podatku należnego w terminach wyznaczonych przez przepisy prawa. Niewypełnienie tych obowiązków w terminie i we właściwej (przewidzianej przepisami prawa) wysokości uzasadnia wydanie decyzji przez organ podatkowy na podstawie przepisu art. 21 § 3

O.p. Nie zmienia to jednak oceny, że zobowiązanie to już powstało wcześniej i powinno zostać wykonane w terminach przewidzianych w przepisach prawa (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 lutego 2008 r. sygn. akt II FSK 1605/06). Zbadanie przesłanek egzoneracyjnych powinno nastąpić z uwzględnieniem kwoty zobowiązania podatkowego określonej w decyzji, a nie w deklaracji podatkowej wykazującej inną wysokość zobowiązania podatkowego, niż to wynikało z przepisów prawa, na podstawie których zobowiązanie to powstało”. Powyższe uwagi zasługują na akceptację, ale z tym zastrzeżeniem, że mogą się odnosić tylko do przesłanki ogłoszenia upadłości przewidzianej w art. 11 ust. 2 p.u.n. Innymi słowy zobowiązanie podatkowe wynikające z później wydanej decyzji określającej, zwiększają pasywa majątku w procesie porównywania z aktywami spółki. Zatem zestawiając zobowiązania spółki z jej majątkiem w aspekcie stwierdzenia przesłanki z art. 11 ust. 2 p.u.n. uwzględnić należy wysokość zobowiązania wynikającego nie ze złożonej pierwotnie deklaracji lecz z później wydanej decyzji. Zobowiązanie podatkowe w podatku od towarów i usług powstaje bowiem z mocy prawa. Odmienne należy jednak postępować w przypadku analizy przesłanki ogłoszenia upadłości z art. 11 ust. 1 p.u.n. Przepis ten w brzmieniu obowiązującym w 2009 r. stanowił, że dłużnika uważa się za niewypłacalnego, jeżeli nie wykonuje swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych. Unormowanie to stawia nacisk na wymagalność zobowiązań podatnika. Nie sposób przyjąć, że wymagalne w 2009 r. było zobowiązanie, które zostało określone w decyzji wydanej w 2012 r. Ponadto przyjęcie wykładni zaprezentowanej w rozpoznawanej skardze kasacyjnej doprowadziłoby do sytuacji, że w istocie zawsze, gdy zaległość podatkowa jest konsekwencją wydania decyzji określającej zobowiązanie podatkowe, członek zarządu ponosiłby odpowiedzialność, nawet wówczas, gdy ta decyzja wydana została w okresie, gdy status członka zarządu utracił. W istocie w takiej sytuacji ten członek zarządu nigdy nie mógłby wykazać istnienia okoliczności egzoneracyjnych w postaci braku winy w zgłoszeniu wniosku o ogłoszenie upadłości. Stało by to w oczywistej sprzeczności z tezą uchwały 7 sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego

z 10 sierpnia 2009 r., II FPS 3/09. Odpowiedzialność tej osoby za zaległości spółki byłaby niczym nieograniczona, gdyż nigdy nie mógłby się od niej zwolnić. Zawsze bowiem organ by twierdził, że spółka nie regulowała zobowiązań podatkowych, nawet wówczas, gdy decyzja w której określono inną wysokość tego zobowiązania niż wykazano w pierwotnej deklaracji, wydana została kilka lat później. Reasumując, tylko w odniesieniu do

przesłanki ogłoszenia upadłości przewidzianej w art. 11 ust. 2 p.u.n.

W tym kontekście zasadne wydaje się stwierdzenie, że Członek zarządu może się bronić okolicznością braku świadomości co do istnienia zobowiązania, a zatem brakiem winy w niezgłoszenie wniosku o upadłość, co stanowi przesłankę egzoneracyjną uwalniającą od odpowiedzialności przewidzianej w art. 116 Op.

PODATKI I OPŁATY LOKALNE

Grunty zajęte na prowadzenie działalności gospodarczej

W dniu 27 czerwca 2018 r. do Sejmu wpłynął projekt ustawy o zmianie ustawy o podatku rolnym, ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz ustawy o podatku leśnym. W odniesieniu do ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych projekt zakłada wprowadzenie regulacji, zgodnie z którą do gruntów związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej nie zalicza się gruntów:

- przez które przebiegają urządzenia, o których mowa w art. 49 § 1 Kodeksu cywilnego (tzw. urządzenia przesyłowe), wchodzące w skład przedsiębiorstwa przedsiębiorcy prowadzącego działalność telekomunikacyjną lub działalność w zakresie przesyłania lub dystrybucji płynów, pary, gazów lub energii elektrycznej;
- zajętych na pasy techniczne konieczne dla właściwej eksploatacji urządzeń, o których mowa w pkt 1, stanowiące grunt w najbliższym otoczeniu tych urządzeń, z którego korzystanie w dotychczasowy sposób zostało ograniczone w zakresie koniecznym dla zapewnienia właściwej eksploatacji tych urządzeń;
- zajętych na strefy bezpieczeństwa oraz strefy kontrolowane konieczne dla właściwej eksploatacji urządzeń służących do przesyłania lub dystrybucji ropy naftowej, paliw ciekłych lub gazowych, których szerokość została określona w odrębnych przepisach

- chyba że grunty te są jednocześnie związane z prowadzeniem innej działalności gospodarczej.

Jednocześnie wprowadzany przepis, zgodnie z projektem ustawy zmieniającej, nie znajduje zastosowania do gruntów będących w posiadaniu samoistnym, użytkowaniu wieczystym lub będących własnością przedsiębiorcy prowadzącego działalność telekomunikacyjną lub działalność w zakresie przesyłania lub dystrybucji płynów, pary, gazów lub energii elektrycznej.

Analogiczne przepisy mają zostać wprowadzone w ustawie o podatku leśnym oraz w ustawie o podatku rolnym.

Zgodnie z uzasadnieniem do projektu ustawy celem nowelizacji jest doprecyzowanie zasad opodatkowania gruntów, z których korzystają przedsiębiorcy w związku z posadowieniem infrastruktury służącej do przesyłania lub dystrybucji płynów, pary, gazów lub energii elektrycznej oraz infrastruktury telekomunikacyjnej. W szczególności chodzi o uściślenie przedmiotu opodatkowania i sposobu jego klasyfikacji poprzez wskazanie, iż posadowienie przedmiotowej infrastruktury na gruntach nienależących do przedsiębiorstw, w skład których wchodzi ta infrastruktura, nie zmienia sposobu opodatkowania tych gruntów. W uzasadnieniu do projektu ustawy wskazuje się, że obecny porządek prawny prowadzi do rozbieżności w stosowaniu przepisów przez organy podatkowe i licznych sporów podatników oraz przedsiębiorców z organami podatkowymi, dlatego też: „Intencją ustawodawcy jest wprowadzenie zasady, że posadowienie tej infrastruktury na gruntach osób trze-

cich, z których przedsiębiorstwo będące właścicielem tej infrastruktury korzysta w sposób ograniczony (na podstawie służebności przesyłu, innej umowy lub bezumownie), nie skutkuje zmianą sposobu opodatkowania tych gruntów. Natomiast, gdy na tych gruntach oprócz posadowienia tej infrastruktury prowadzona jest działal-

ność gospodarcza (na przykład fabryka, siedziba firmy, parking czy wyrobisko), wtedy od tych gruntów będzie pobierana najwyższa stawka podatku od nieruchomości na dotychczasowych zasadach”.

Zgodnie z projektem nowelizacja ma wejść w życie z dniem 1 stycznia 2019 r.

KONTAKT

W przypadku zainteresowania powyższymi informacjami i ich wpływem na państwa działalność, prosimy o kontakt:

Agata Strocka

Konsultant podatkowy

tel. (22) 517 30 69

agata.strocka@isp-modzelewski.pl

OFERTA AUDYT

Od dnia 1 stycznia 2017 r. podwykonawcy robót budowlanych wymienionych w załączniku nr 14 do ustawy o podatku od towarów i usług po raz pierwszy w historii masowo przestaną płacić VAT będąc zmuszeni wnioskować do urzędów skarbowych o zwrot podatku naliczonego. Powodować to będzie konieczność przeprowadzania natychmiastowych kontroli podatkowych przez właściwe organy, w tym przez nowe organy celno-skarbowe, które obejmą zarówno podatników składających deklaracje z kwotą zwrotu różnicy podatku, jak i ich dostawców (hurtownie materiałów budowlanych).

Podatnicy składający deklaracje ze zwrotem podatku naliczonego muszą więc podjąć niezbędne działania mające na celu zmniejszenie ryzyka wynikającego z wadliwego ich sporządzenia oraz popełnionych błędów w ewidencjonowaniu i dokumentowaniu tego podatku. Zwłaszcza wobec wejścia w życie nowych przepisów związanych z używaniem nierzetelnych faktur VAT.

Instytut Studiów Podatkowych od wielu lat świadczy usługi związane z audytem podatkowym, a zwłaszcza weryfikacji ewidencji i deklaracji VAT-7 i VAT-7K przed ich złożeniem przez podatników. W związku z powyższym oferujemy usługę weryfikacji okresowej:

- kolejnych deklaracji podatkowych (podatek należny i podatek naliczony),
 - prowadzonych ewidencji dla potrzeb sporządzenia tych deklaracji,
 - posiadanych dokumentów źródłowych za dany okres podatkowy
- celem uniknięcia ryzyka odpowiedzialności podatkowej, karnoskarbowej i karnej.

Ta weryfikacja będzie następowała **każdorazowo przed złożeniem poszczególnych deklaracji** przez podatnika. Usługa weryfikacji może być prowadzona w siedzibie podatnika, obsługującym je biurze rachunkowym lub na podstawie dokumentacji przekazanej w formie elektronicznej. Czas realizacji od 3 do 5 dni w zależności od ilości dokumentów. Cena usługi uzależniona jest od pracochłonności, a zwłaszcza ilości audytowanych dokumentów.

W przypadku pytań bądź wątpliwości pozostają do Państwa dyspozycji: Pan Andrzej Sarna, Dyrektor Działu Marketingu, tel. 22 517 30 86, andrzej.sarna@isp-modzelewski.pl, Pani Agata Strocka, starszy specjalista w Dziale Audytu Podatkowego, tel. 22 517 30 69, agata.strocka@isp-modzelewski.p oraz Pani Katarzyna Wawrzonkiewicz, specjalista w Biurze Obsługi Polis Podatkowych, tel. 22 517 30 76, katarzyna.wawrzonkiewicz@isp-modzelewski.pl.

Instytut Studiów Podatkowych Modzelewski i Wspólnicy sp. z o.o.

Zarząd		Działy
<p>prof. dr hab. Witold Modzelewski prezes zarządu radca prawny doradca podatkowy nr 00001 tel. 22 517 30 60, 501 01 01 08 e-mail: witold.modzelewski@isp-modzelewski.pl</p> <p>Renata Janiec-Modzelewska wiceprezes zarządu doradca podatkowy nr 00777 tel. 22 517 30 70 wew. 105, 601 225 855 e-mail: renata.janiec-modzelewska@isp-modzelewski.pl</p> <p>Jerzy Bielawny wiceprezes zarządu doradca podatkowy nr 01079 tel. 22 517 30 60, 602 652 955 e-mail: jerzy.bielawny@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Dyrektor Generalny do spraw Doradztwa Podatkowego Mariusz Unisk tel. 22 517 30 94, 501 603 910 e-mail: maiursz.unisk@isp-modzelewski.pl</p> <p>Dyrektor Generalny do spraw Postępowania Podatkowych Jacek Aninowski tel. 22 517 30 87 e-mail: jacek.aninowski@isp-modzelewski.pl</p> <p>Departament Prawny Jacek Pyssa tel. 22 517 30 67, 501 455 500 e-mail: jacek.pyssa@isp-modzelewski.pl</p> <p>Biuro Obsługi Sporów Podatkowych Katarzyna Wawrzonkiewicz dyrektor biura tel. 22 517 30 76 e-mail: biuro.obslugi@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Dział Edukacji Jarosław Skonecki dyrektor tel. 22 517 30 60 wew. 215, 601 365 765 e-mail: jaroslaw.skonecki@isp-modzelewski.pl</p> <p>Dział Marketingu Andrzej Sarna dyrektor tel. 22 517 30 86, 501 603 907 e-mail: andrzej.sarna@isp-modzelewski.pl</p> <p>Dział Wydawnictw Robert Fajkowski kierownik tel. 22 517 30 60 wew. 141 e-mail: robert.fajkowski@isp-modzelewski.pl</p> <p>Dział Audytu Podatkowego Agata Strocka konsultant podatkowy, główny specjalista w dziale audytu podatkowego tel. 22 517 30 69, 501 134 269 e-mail: agata.strocka@isp-modzelewski.pl</p>

Instytut Studiów Podatkowych Modzelewski i Wspólnicy - Audyt sp. z o.o.

Siedziba	Zarząd	
<p>ul. Kaleńska 8 04-367 Warszawa tel. 22 517 30 70 fax. 22 517 30 71 e-mail: audyt@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Renata Janiec-Modzelewska Prezes Zarządu Doradca Podatkowy Nr wpisu 00777</p> <p>Jarosław Stefaniak Wiceprezes Zarządu Biegły Rewident Nr ew. 10832</p>	<p>Beata Pytkowska Członek Zarządu Biegły Rewident Nr ew. 12391</p>

Departamenty

Departament Audytu Finansowego

Jarosław Stefaniak
Kierownictwo Departamentu
Biegły Rewident nr ew. 10832
tel. 22 517 30 70 wew. 203, 504 403 041
e-mail: jaroslaw.stefaniak@isp-modzelewski.pl

Departament Obsługi Finansowo-Księgowej

Elżbieta Cajs
Kierownictwo Departamentu
Certyfikat Księgowy nr ew. 7367/2004
tel. 22 517 30 70 wew. 233, 506 067 205
e-mail: elzbieta.cajs@isp-modzelewski.pl

Departament Obsługi Kadrowo-Płacowej

Alicja Antos
Kierownictwo Departamentu
tel. 22 517 30 70 wew. 238, 501 603 907
e-mail: alicja.antos@isp-modzelewski.pl

Departament Doradztwa Podatkowego

Renata Janiec-Modzelewska
Kierownictwo Departamentu
Doradca Podatkowy nr ew. 00777
tel. 22 517 30 70 wew. 105, 601 225 855
renata.janiec-modzelewska@isp-modzelewski.pl

Oddziały Instytutu Studiów Podatkowych

Oddział Małopolski	Oddział Śląski	Oddział Wielkopolski
<p>Ul. Gertrudy 7/12 31-046 Kraków tel. 12 429 24 01 fax 12 423 23 00 e-mail: biuro.krakow@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Ul. Jordana 7B 40-056 Katowice tel. 32 259 71 50 fax 32 253 99 89 e-mail: biuro.katowice@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Ul. Wiślana 53 60-401 Poznań tel. 61 843 09 21/22 tel./fax 61 848 33 48 e-mail: biuro.poznan@isp-modzelewski.pl</p>